

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΤΟΥ Κ. ΘΕΟΔ. ΣΥΝΑΔΙΝΟΥ

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ "ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ",

Β'.
 Ε νεώτερό του γράμμα πρὸς τὸν αὐτὸν Γαβριηλίδην ὁ ἔμμ. Ρέπουλης ἔγραψε καὶ τὰ ἑξῆς, ποὺ χθόνιον ἀποκετὸ φῶς σ' ὅλη τὴ λυπηρὴ αὐτὴ σελίδα τῆς νεώτερης Ἑλληνικῆς ἱστορίας :

«Κύριε Διευθυντά,

Ἐάν ἐλάβατε τὰς ἐπιστολάς μου, θὰ εἶδατε τὰ μὴ γραφέντα οὐτε εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν» περὶ τῆς καταστροφῆς. Ἐυρίσκόμεθα πρὸ πραξικοπήματος μελετημένον ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ, ὑπὸ τὴν ἀνωτάτην ἡγεσίαν τῆς Α. Ὑψηλότητος τοῦ Διαδόχου καὶ Ἀντιβασιλέως. Εἶναι γεγονὸς ἀτυχῶς, μηδεμίαν ἐπιδεχόμενον ἀμφισβήτησιν.

Τὸ πραξικόπημα ἠπείλεσε νὰ λάβῃ μεγαλειότερας διαστάσεις καὶ νὰ εὐρεθῶμεν αἰφνης, εὐρέθιμεν δέ, ἐν στάσει, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ καταστῆλῃ ἡ κυβέρνησις. Περὶ ὑποτροπῶν τῶν Στρατιωτικῶν οὐδὲ λόγος πρέπει νὰ γίνῃ. Ἦτον ὄχι ἐν γνώσει, ἀλλ' ἐκ τῶν ὑποκινήτων. Ἐν γνώσει διετέλει βεβαίως καὶ αὐτὸς ὁ πρωθυπουργός, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν ἐφανατάζετο ὅτι θὰ ἐγίνετο τὸ κίνημα τῶμα μεγάλον. Καὶ ἰδοὺ καὶ αὐτὸς μὴ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ προστατεύσῃ τὴν δημοσίαν τάξιν ! Διότι καμμίαν δὲν εἶχεν ἀρχὴν νὰ τὸν ὑπακούῃ. Ἐξαιρουμένου τοῦ φουραργίου κ. Στρατός, οὐδεὶς ἀνεξαρτέτως τὸν ἤκουε ! Οὐδεὶς, πλην τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστονομίας. ἠπείλειτό νὰ μὴν ἐπιτραπῇ πλέον ἡ ἐκδοσις τῆς «Ἀκροπόλεως», ἐκλείσθη τὴν αὐτὴν ἑσπέραν τὸ τυπογραφεῖον Μανδραλάκη, εἰς ὃ συντρεμμίμοι καταβύθισαν. Μετρημισμοὶ ἀξίωματικοὶ καὶ ὑπαξιωματικοὶ ἔτρεχον παντοῦ, καταζητούντες τὸ προσωπικὸν τῆς «Ἀκροπόλεως». Δύο τοιοῦτοι εἶχον καρτέρι εἰς τὸ σπιτί μου, ὑπὲρ τοὺς δέκα μετέβησαν εἰς τὸ Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημεριδῶν καὶ ἠπειλήσαν νὰ τὸν κ. Τσαγκάρην ὅτι θὰ πάθῃ ὁ κ. ι, ἀνυπέτελει εἰς τὴν ἐκδοσὶν τοῦ φύλλου, καὶ ἐνῶ ἡμεῖς ἐξήτομεν προστασίαν τῆς ζωῆς μας, καὶ περιφρονούντες καὶ αὐτὴν ἠρόκουεθα εἰς τὴν φουρήσιν τοῦ τυπογραφείου τῆς Παλιγγενεσίας καὶ τῶν ἄλλων, ἐνθα διασκορπισμένοι καταβύθισαν, αἱ ἀρχαὶ μὰς ἔστειλαν δύο ἀστυφύλακας !!! Μήπως εἶχε καὶ ἄλλους ! Ὁ κ. πρωθυπουργός μὰς ὑπαγόρευε πᾶσαν προστασίαν, ἀλλ' ἐνῶ τὸ Φουραργεῖον διεταχθῆναι νὰ μὰς στείλῃ δύναμιν ἐπαρκή, μὰς ἔστειλε δύο ἀξίωματικούς — ἐκ τῶν συνεχόντων ! — οἱ ὁποῖοι καὶ αὐτοὶ ἔφυγον κατόπιν καὶ ἀφῆσαν τὰ πάντα εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ ! Καὶ ἡ κατάστασις αὐτὴ ἐξηκολούθησεν ἐπὶ ἡμέρας, μὰς παρηγόρου δὲ ὅτι οἱ δύο-τρεις στελλόμενοι ἀστυφύλακες εἶχον ἐντολήν νὰ πυροδοτήσῃσαν καθ' οἴου θήποτε, καὶ κατὰ στρατηγικὴν ἀκόμη. Καὶ ἐνῶ ἡμεῖς τοὺς ἐλέγομεν ὅτι ἐχομεν ἀνάγκη τῆς συνδρομῆς τῶν ἀρχῶν, αὐτοὶ ἐν εὐλικρινείᾳ μὰς ἐξωμολογούοντο, φουραργός, διευθυντὴς ἀστονομίας κτλ., ὅτι ἔπρεπε νὰ δώσωμεν, ἀντὶ νὰ ζητήσωμεν συνδρομὴν, διότι ἂν ἐξακολουθούμεν ἐκθέτοντες τὰ τῆς καταστροφῆς, ὑπῆρχε φόβος μεγαλειτέρῳ συνεπειῶν. Μὰς ὑπεδείκνυον τὴν ἐπανάστασιν, τὴν ὁποίαν ἦτο πλέον ἠναγκασμένη νὰ κηρύξῃ ἡ κυβέρνησις, κάμνυσα ἐκκλήσιν πρὸς τὸν λαόν. Καὶ ἔτιως ἐμελετήθη πολὺ τὸ τοιοῦτο μέτρον, τὴν ἐφαρμογὴν ὁμῶς τούτου καθίστα ἀδύνατον ἡ ἀποψία τοῦ Βασιλέως. Καὶ οὕτω ἠπείλειτο ἀναφανδὸν ἡ κυβέρνησις ὑπὸ τῆς φουρᾶς, συνεργουμένων καὶ βουλευομένων τῶν ἀξίωματικῶν ἀκωλύτως ἐν τῇ Λέσχῃ περὶ τῆς πορείας ἣν ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσουν, καὶ ὁ κ. Τρικοῦπης τὰ κατέπειν ὄλα, ὅπως κατέπειν καὶ ὁ φουραργὸς κ. Στράτος τὴν ἐν τῇ αὐτῇ τῇ Λέσχῃ ἐπίσημον ἀποδοκιμασίαν του.

Ἐχόντες αὐτὰ ὑπ' ὄψιν, θὰ ἐνοήσατε διατὶ ἔγραφα ὅπως ἔγραφα εἰς τὰ φύλλα τῶν ἡμερῶν ἐκείνων. Τὴν ἑσπέραν τοῦ Τυποτῆ τὴν εἶδατε, πιστεύω, κακοηθεστάτην ὄλων καὶ τοῦ κ. Α. Δεληγιώργη, ὁ ὁποῖος καὶ ἐδέχετο τοὺς ἀξίωματικούς εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος του καὶ ὑβρίζει προφορικῶς προσ αὐτοῦς τὴν «Ἀκρόπολιν», κακοηθεστάτα καὶ — συγχωρησάτε μοι τὴν λέξιν — ἀτιμωτάτα.

Ἐλπίζων ὅτι θὰ ἐλάβατε τὰς δύο προηγουμένας ἐπιστολάς μου, ἐπαναλαμβάνω μόνον ἐν αὐτῇ τὰ σπουδαιότερα τῶν ἐν αὐταῖς γραφέντων. Δὲν ἠμυροῦ ὅμως νὰ μὴ σὰς ἐπαναλάβω ὅτι ἡ συντριβὴ τῆς περιουσίας σας εἰς χεῖρας μου μοι ἐμπνέει ὄχι πλέον ἀφοσίωσιν, ἀλλὰ φανατικὸν Τούρκου πρὸς ὑμᾶς καὶ τὴν «Ἀκρόπολιν».

Καὶ αὐτὸ ἀκόμη : Κατηγγέλημεν ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν ἐπὶ δυσφημίσει τοῦ στρατοῦ ! Κληθεῖς εἰς τὴν ἀνάκρισιν, εἰδήλωσα ὅτι ὑπέυθυνος μόνος ἐγὼ εἶμαι, ἐγὼ δὲ καὶ ἔγραφα τὰ ἄρθρα, δι' ὃ κατηγορεύεθα, κατὰ τὴν ἀπουσίαν σας. Δὲν ἤξεύρω ἂν θὰ περιμένουν καὶ σὰς ἢ θὰ

ἐκδρῆθῃ μονομερῶς δι' ἐμέ τὸ βούλευμα, τὸ ὁποῖον βεβαίως, θὰ εἶναι παραπεμπτικόν. Καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ κανονισθῶν τὰ πράγματα, ὥστε νὰ μὴ μείνῃ τὸ γραφεῖον ἀνεκφάσιον, ἐάν δὲ παραστῇ ἀνάγκη διὰ τοῦτο, θὰ σὰς τηλεγραφήσω. Τὸν Μπαῆμ (*) μὰς τὸν ἔπλησαν καὶ τὸν ἔστειλαν εἰς τὸ Ἄγρινον ὑπὸ συνοδείαν μὲ τὰ εὐζωνικά ! Ἄγῶν ἐξοντώσεως, βλάπετε, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἄς ἐλπίζωμεν ὅτι θὰ ἐξέλθωμεν νικηταί.

Ὅπως ὑμέτερος ἔμμ. Ρέπουλης»

Ἡ τραγωδία αὐτὴ εἶχε καὶ τὴν συνέχειά της. Ἐπῆξεν μὲ τὴν ζωοφῶν τῆς δίκης τῶν 86 ἀξίωματικῶν, ποὺ ἐπετέθησαν ἐναντίον τῶν γραφείων καὶ τῶν τυπογραφείων τῆς «Ἀκροπόλεως». Ἡ δίκη ἄρχισε στίς 28 Σεπτεμβρίου 1894, στὸ Β' Διαρκές Στρατοδικεῖον, καὶ τελείωσε τὸ βράδι τῆς 24ης. Συνήγορος τῶν στασιαστῶν παρήσθησαν ὁ Α. Φιλάρετος καὶ Ν. Λεβίδης. Καὶ τὸ δὲν ἔταν, οἱ εὐλογημένοι, ἐναντίον τῆς «Ἀκροπόλεως» καὶ τοῦ ἰδιοκτήτου τῆς ... Εὐλακρινέστερος ἐπαρξασίως τῶν ἀντιλήψεων ποὺ κυριαρχούσαν τότε στὴν μεγαλειτέρη πλειονότητι τῆς Ἑλλάδος ὁ δεύτερος, κατηγόρησε τὴν περιφρονη ἀγορεύσει του, ποὺ φρόντισε καὶ νὰ τὴν τυπώσῃ καὶ νὰ τὴν κυκλοφορήσῃ σὲ ἰδιαιτέρου τεύχος, τὴν «Ἀκροπόλιν», ποὺ τὴν ὄνομαζε «Ἴδρυμα ἐνεργθὸν ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς χώρας, Ἴδρυμα ἀντεθνικόν», ὅτι ἐπὶ δεκαετησίαν, ὑπὸ τὸ πρόσημα γενικὸ καὶ μερικὸ ἐλέγχου, οὐδὲν ἀφῆκε ἐπὶ τῶν ποδῶν ὄρθιον καὶ ἰστάμενον. Ἐπολέμησε τὴν ἐθνηκὴν ἰδέαν, ἐπολέμησε τὴν Πολιτείαν, ἐν τῇ ὑπάρξει καὶ τοῖς στοιχείοις αὐτῆς ἐπολέμησε τὴν κοινωνίαν, τὸν οἰκογενειακὸν βίον, τὴν ἐκκλησίαν, ἐπολέμησε τὸν στρατόν, τὸν ἀτομικὸν βίον, ἠθέλησε νὰ ἐξευτελίῃ τὰ πάντα, ἵνα τὰ πάντα πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ καταρρεύσωσιν.

Ὁ Βλ. Γαβριηλίδης, ἦταν ἦταν σπουδαστής

Ἡ ἀλήθεια εἶνε πρὸς ὅτι αὐτὰ ποὺ εἶπε στὴν ἀγόρευσίν του ὁ κ. συνήγορος τὰς ἐπολέμησε ὁ Γαβριηλίδης. Καὶ τὰς ἐπολέμησε ἄγρια. Τὰς ἐπολέμησε ὅμως ὄχι εἴνα τὰ πάντα πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ καταρρυσάσων, ἀλλὰ γὰ νὰ τὰ στεροφῇ ἀπάνω σὲ νέα, συγχροσισμένα, προφθευμένα, πραγματικά, τιμια, ἠθικά θεμέλια. Ἐτοῖς ἐπολέμησε, αὐτὰς ἐπολέμησε καὶ γι' αὐτὰς ἐπολέμησε ὁ Γαβριηλίδης, σ' ὅλη τὴν ὄρασα, ἀλλὰ καὶ τριμνησμένη ζωῇ του.

Στὴν δίκη αὐτῇ δὲν προσήλθε κανένας ἀπὸ τοὺς Ἀκροπολίτες, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς δύο θερμοφῶτες της. Γιατὶ δὲν προσήλθε, μὰς τὸ λέει ὁ ἔμμ. Ρέπουλης σ' ἕνα γράμμα τὸν πρὸς τὸν Γαβριηλίδην, ποὺ ἀκούα βρισκότανε στὴν Ἐφροσὶν, μὲ ἡμερομηνία 27 Σεπτεμβρίου 1894. «Ἐλθὲν ἐπὶ τέλος — ἔγραψε — καὶ ἡ δίκη. Ἡ κωμικὴ πρᾶξις τοῦ δράματος. Ἡ κωμωδία αὐτὴ εἶχε παρασκευασθῆ ὄχι μουσικά. Ἐνόμισα ὅμως ὅτι ἡ ἀξιοπρέπεια τῆς «Ἀκροπόλεως», ἀλλὰ καὶ ἡ ἀτομικὴ μου, μοι ἐπέβαλλε νὰ μὴ λάβω μέρος, καὶ δι' αὐτὸ δὲν προσήλθον, καίτοι κληθεῖς ὡς μάρτυρ, ἀπὸ ἄλλως τὸ ἐγὼ οὐδὲν εἶχα νὰ καταθέσω. Ἐπαίχθη εἰς τὴν ράχιν μας ἡ τραγωδία. Νὰ στερῶμεν κατόπιν νὰ λάβωμεν μέρος καὶ ἐν τῇ κωμῶδιαν καὶ νὰ παρουσιασθῶμεν ἡμεῖς ἐν σοβαρότητι καὶ σπουδαιολογούντες ἐν τῷ Στρατοδικεῖῳ, θὰ ἦτο ἀστείον καὶ ὄχι βέβαια ἀξιοπρέπεις. Δι' αὐτὸ προέκρινα νὰ μὴ μεταβῶ, τὸ δὲ Στρατοδικεῖον μοι ἐπέβαλε τὸν ἀνώτατον ὄρον τοῦ προστίμου, 200 δραχμάς !, ἐνόησα ὅτι ἐπιτήδεος ἀφῆκα ἐκεῖ τὴν «Ἀκρόπολιν» ἐκπροσωποῦμένην ὑπὸ τῶν δύο θυρωρῶν της, τοὺς ὁποῖους μόνος ὑπέδειξα κατὰ τὴν προανακρισίῳ μου διὲ γνωρίζοισι τὴ συνέθεθ, μηδένας ἄλλων ἀναμείξας ἐκ τοῦ προσωπικοῦ, διὰ νὰ μὴ μὰς σῦρον ὄλων ἐκείν.»

Τὸ Στρατοδικεῖον ἀθύρωσε πανηγυρικῶς τοὺς 86 στασιαστὰς ἀξίωματικούς. Γοῖα χρόνια ὑστερότερος οἱ ἀξίωματικοὶ αὐτοὶ γράμαν τὴν μαθηρὴ σελίδα τῆς πολιτικῆς νεότητι τοῦ 1897. Ἡ προφητεία τοῦ Γαβριηλίδου διατυχῶς κ' αὐτὴ τὴν φράσιν βγῆκε σαστή.

Κι' ἐνῶ αὐτὰ γινόντουσαν στυγρῶς τῶν Ἀθηνῶν καὶ τέτοιες κωμῆδες ἐσημειοθετοῦντο στὸ Στρατοδικεῖον, καὶ τέτοιες ἀνοήσεις ἀπαρξάνοντο ἀπὸ τοὺς θεατῶνας τῆς Θεμίδος καὶ ἀνομιάζοντο προδότες τοῦ ἔθνους οἱ ἐλληνοκότεροι τῶν Ἑλλήνων καὶ ἀθεοὶ οἱ χριστιανικότεροι τῶν Χριστιανῶν, ἰδοὺ τὴ ἔγραφε πρὸς τὸν Γαβριηλίδην ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλιτέρους κληρικούς, ποὺ ἐλάμπρινον τὸ θρόνον τῶν Πατριαρχείων Κωνσταντινουπόλεως, ὁ ἀληθινότητος Ἰωακείμ :

«Μετὰ πόνου ψυχῆς ἀνέγνωμεν ἐν τῇ «Νέᾳ Ἐπιθεωρήσει» τὰ θλιβερά συμβάντα ἐν τῷ καταστήματι καὶ τῷ οἴκῳ ὑμῶν καὶ εἶπομεν καθ' ἑαυτοῦς, ὅτι πάντως ὄρηθ Ἐκκλῆσια πανταχοῦ καὶ ἐν παντὶ καταδικαίει ἡμᾶς. Βεβαίως μεγαλιτέρῃ ἡ προσγενομένη τῇ ὑμετέρᾳ ποθητῇ ἡμῖν ἐντιμότητι ζῆμα, καταστραφείσης ἐν ριπή ὀφθαλμοῦ περιουσίας κτηθείσης μὲ

(*) Ψευδώνυμον τοῦ δημοσιογράφου κ. Δ. Χατζεποπούλου, ὁ ὁποῖος τότε ὑπερτόσε ἀπὸ εὐζωνικά καὶ ἀποτελοῦσε μέλος τοῦ προσωπικοῦ τῆς «Ἀκροπόλεως».

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΨΑΡΙΩΝ

Ψάρια ερωτευμένα, ψάρια...ίππεται, ψάρια που τρών τα παιδιά τους, ψάρια που κολυμπούν έρθρα, ψάρια...γιατροί, ψάρια που σκεύζουν, ψάρια με τέσσερα μάτια, ψάρια... λαμπιενία, κτλ.

Τα άρσενικα ψάρια, όταν αποφασίσουν να δημιουργήσουν οικογένεια, ή πρώτη τους φροντίδα είναι να χτίσουν τη φωλιά τους, όπως συμβαίνει και με τα πουλιά.

Πολλάκις το χτίσιμο της φωλιάς άπαιτεί έρπασία 15 ημερών, και έτσι το άρσενικό ψάρι την τελειώνει, τότε ηγαίνεται προς άναζήτησιν ουζύγου... Κολυμπάει λοιπόν με γάρι κι' επιδεικνύει τους λαμπρούς χρωματισμούς του, οι όποιοι φασφρίζουν μέσα στο νερό κι' οί' όποιοι θα προσελκύσουν το θηλυκό ψάρι, το πρώτο που θα βρεθθί στο δράμα του.

Η απόκτησις ουζύγου δεν είναι εύκολο πράγμα στα ψάρια· χρειάζεται καταποσίωσι και θάρρος. Ωστόσο όμως, αν συμβή και το θηλυκό ψάρι, έξασκολούθη να άδιαφορή στις έρωτικές διαχύσεις του άρσενικού, τότε ή ευγένεια και ή ιπποτισμός μπαίνουν στην πατα. Το άρσενικό ψάρι άγρυμνεί και άρχίζει να κυνηγή το θηλυκό, κατάς τέτοιο τρόπο, ώστε να το τραβήξη προς το μέρος της φωλιάς του. Έτσι το άρσενικό θριαμβεύει και κατατά το αιδώνιον θηλυκό.

Το θηλυκό ψάρι άποθέτει κατόπι αυτού στην έτοιμη φωλιά τ' αυγά του—εκάτο περίπου—και κατόπι φεύγει. Το άρσενικό το συνοδεύει σε όρηκτη απόστασι και ύστερα το έγκαταλείπει, άναζητώντας νέα ουζύγου για να προσθήκει κι' άλλα αυγά στη φωλιά, ως πού να την γεμίσει.

Όταν συμπληρωθί το ώριμομένο, αριθμός των έρωτικών του κατακτήσεων και των αυγών, το άρσενικό ψάρι περιμένει έξω από τη φωλιά του, ως πού να γίνη ή έκκόλαψις των αυγών.

Στο διάστημα αυτό, μένει άγρυμνο μέρα και νύχτα, άπειριότας τ' αυγά με τα πτερυγία του και προσέχοντας να μήν προσθάλλουν τη φωλιά τίποτε άλλα ψάρια και την φάνε μαζί με το περιεχόμενό της!

Η έκκόλαψις άρχίζει πάνω στις όχτώ ημέρες, μετά την γέννησι των αυγών, και συνεχίζεται επί όχτώ άλλα ημέρες.

Όταν όλα τα ψαράκια βγούν από τ' αυγά τους, ο φιλόστοργος τότε πατέρας τους, άποσπά δλόκληρη την στέγη της φωλιάς και την... μεταφέρει σε... κούβια, μέσ' στην όποια κολυμπούν τα μαράκια.

Το πατρικόν όμως ένδιαφέρων δεν διαρκεί πολύ. Μόλις παρέλθει ένας μήνας, το άρσενικό ψάρι, άρχίζει να βαρύνεται τις σκοτούρες του οικογενειακού βίου. Καταδροχθίζει λοιπό τα πιο μικρά παιδιά του, διασκορτίζει την φωλιά και τα πιο μεγάλα... ζήτα ή έλευθερία!...

Υπάρχουν μερικά είδη ψαριών, τα όποια έναποθέτουν τ' αυγά τους μέσα σε όσρακα. Το περίεργο όμως σ' αυτή την περιπτώσι είναι ότι το όσρακα είναι κολλημένο πάνω στο άρσενικό ψάρι δι' ενός γλοιώδους δισκου, ο όποιος προσέχει κάτω από το σώμα του και άποτελεί μέρος του σώματός του.

Ο άρσενικός σκορπιός τοποθετεί τα πτερυγία του στήθους του πάνω από τ' αυγά, τα όποια έκκολάπτει το θηλυκό. Έτσι τα προφυλάσσει από κάθε έθχρική έπιδρομή, με τα τρομερά άγκάθια του.

Τα ψάρια των λιμνών και των ποταμών της Άρρικης και της Νοτίου Άμερικής, τοποθετούν τ' αυγά τους και πολλάκις κι' αυτά τα μικρά ψαράκια, μόλις έκκολαφθούν, μέσα στο στόμα τους! Κάθε θηλυκό από τα ψάρια αυτά, μπορεί να κρατήσει μέσα στο στόμα του ως έξη δυοδεκάδες αυγά. Και επί 15 ημέρες—τόσοις καιρός πρέπει να περάση για να γίνη κανονικά ή έκκόλαψις—ή φιλόστοργη μητέρα είναι ύποχρωμένη να μη βάλη τίποτε στο στόμα της! Έτσι δλο αυτό το διάστημα μένει ηστική, άφωσιωμένη μόνο στα μητρικά της καθήκοντα.

Πολλές φορές όμως ή καλή ψαρομάννα είναι άπόρσεκτη και με το στόμα της σπάζει τ' αυγά. Τότε το άρσενικό ψάρι, το όποιον παραοείκει πάντα κοντά της, παρακολουθώντας την πορεία και την έξελικί της έκκόλαψως, θωμνεί μαζί της και την διακώνει σε διάφορα μέρη του σώματός της.

Μολταύτα, μόλις τα ψαράκια έκκολαφθούν κι' άρχίσουν να ένοχλοούν τη μητέρα τους, ή ψαρομάννα δεν τήχει σε τίποτε να τα καταδροχθίσι, παρ' όλες τις διαμαρτυρίες και τις άπειλές του έξαγριωμένου ουζύγου της, ο όποιος, όταν δη, επί τέλους, ότι ή οικογένειά του καταστρέφεται, τρώει κι' αυτός τη γυναίκα του και μένει μοναχός!

θυσίαν αίματος, άλλ' όμεις θ' αναλάβετε, Θεο ά συνεργούντος, ή ασίχνη όμως προς δλον σώμα και την άρχην αυτού μένει ανέξητλος. Διατί, προς Θεού, τοιαύτα έθνοκτόνα έργα! Διατί το πολύ συντρέχει εις την καταστροφήν; Άρα γε δεν έχουσι οι μωροί εκείνοι έτέρως όπισθεν αυτών; Βεβαίως ή όμετέρα πολύπειρος έντιμότης δεν έχει ανάγκην συμβουλών εις το έργο αυτής. Νομίζουμε όμως ότι πάντοτε δέον να έχη όπ' όφιν ότι είναι ένος και ότι ή μετριότης και ή είσχημοσύνη εισί μάλλον έποικοδομητικά.

Έπί τούτοις έπευχόμεθα διαπύρους αυτό τώ οίκω και τού έργου αυτού όγειναι και πάν αγαθόν.

Μυλοποτάμιον η' κς' Σεπτεμβρίου αωδ' .».

Άρα γε — φωτοίσι ό μεγάλος κλημικός — δεν έχουσι οι μωροί εκείνοι έτέρως όπισθεν αυτών; Την άπάντησιν μας την έδωσαν ήδη τα γράμματα του Έμμ. Ρέπουλη προς τον Γαβριηλίδην. Μας την δίνουσιν άκόμη και τα δύο αυτά γράμματα του τότε δειφντού της Τεργεσταίας «Νέας Ηΐφαρας», του άληπιστού Α. Ι. Βιζαντίου, πού κ' αυτά βρέθησαν στην ύλληλογραφία του Γαβριηλίδη :

«Τεργεστή 8 Όκτωβρίου 1894.

Άγαπήτ μου Γαβριηλίδη! Έχασα τα ίχνη σου και μετ' άπορίας μανθάω ότι εισί άκόμη εις Λονδίον. Η ίδικη σου ιστορία, ή ιστορία της «Άκροπόλεως», ήτοι μία από τας μεγάλας άθίσιας της ζωής μου. Κατηράσθη την ώραν όπου γεννηθήν «Έλλην και ένγνα και Έλλην δημοσιογράφος. Να εισαι καταδικασμένος να άναγιγνώσκης τους λόγους του Σοφριανού και να άκούσης τον Λεβίδην ρητορεύοντα περί δημοσίας ήθικής και κατά σου... ως όβριούτο! Νομίζω ότι δια της άποφάσεως των στρατοδικών ή Έλλάς έδωκε την παραιτήσιν της ως Κράτος.

Ο Βασιλεύς θα έπίθισαθη την Τρίτην το πρωί επί της «Σφακτηρίας» εις Φιομέ. Υποθέτω ότι άπέφυγε την Τεργεστήν έντροπέμμενος έμέ, μεθ' όσα μού ειπε πέρυσι και με τα έφεινετά του τηλεγραφήματα προς την Σοφριαν Τρικούπη. Άλλά και έγω πόσον τον άθίσασα! Είναι ούχ ήττον κρείττον του διαδοχού του, όστις έλεγε περί σου :—«Έπρεπε να δοθη έν μάθημα εις αυτόν τον Κύριον!» Το καταληκτικόν είναι ότι εις αυτόν τον τόπον δεν εύρισκει κανείς έν στρήμια δια να διορθώση. Όλα τα στοιχία συντελούν εις την καταστροφήν. Δι' αυτό και έγω κατέληξα έκ του «άσφαλου» εις την μόνην λογικην λύσιν, την επέμβασιν των Δυνάμεων. Άλλ' είναι και τούτο όνειροπόλλημα, έφ' όσον δεν χωροδούν τα πράγματα μέχρις έμφυλου πολέμου.

Σός έκ καρδίας Βυζαντίος»

Το δεύτερο γράμμα του Βυζαντίου γράφηκε στις 18 Νοεμβρίου 1894, είναι δη άπάντησις σε προσήλιον του Γαβριηλίδην να γράψη τις γνώμης του για την διαθήσι των έλληνικών πραγμάτων : «Άμμητος ή ιδέα — γράφη ο Βυζαντίος — να γράψω τας γνώμας μου περί διορθώσεως των έλληνικών, άφου δεν κάμνω άλλο, παρ' να τας γράφω από τριάντα έτών, μετά του γνωστό άποτελέσματός, ότι εν Έλλάδι ούτε ένα κατώρθωσα να προσηλυτίσω. Τώρα ή γνώμη θα ήτον συντομωτάτη : «Τα έλληνικά είναι άδιόρθωτα».

Κι' έχόμενος στο ζήτημα της «Άκροπόλεως», πρόσθετε : «Ο Τρικούπης ήξέρωυ ότι ύπρηξεν ο μόνος πράγματι άγανακτικός δια τα κατά σου, εν άντιθέσει προς τον ύπουρύον των Στρατοπολιτικών και την Α. Υ. τον Άντιβασιλέα. Ο Βασιλεύς ειπε τότε εν Κοπενάγη : «Εάν ήμην έγω, δεν θα έγίνοντο». Άλλά διατί δεν ήτον; Και πού ήκούσθη Βασιλεύς μανθάων τοιαύτα πράγματα εν ξένη χώρα ;»

Μ' όλην έν τούτοις την έπίθεσιν κατά των γραφών του και την καταστροφήν της περιουσίας του, ούτε ή όρμη, ούτε ο ένθουσιασμός, ούτε το ένδιαφέρον του Γαβριηλίδη άνεκώσθησαν. Ιδιαίτερα συνέχισεν τον άγωνα του με την ίδια πίστι και την αυτή ειλικρίνεια για το στρατό, πού τον ήθελε άρχη μόν, άλλ' άρχη έθελούσκη.

Ε. Ν. ΣΥΝΑΓΙΝΟΣ

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Όσο κανείς περισσότερο άναπτύσσεται πνευματικώς, τόσο περισσότερο βρίσκει ότι υπάρχουν περισσότερα πρωτότυπα άνθρωποι. Οι κοινώ άνθρωποι δεν βρίσκουν διαφορές μεταξύ των ανθρώπων.

Π α σ κ α λ

Η ελπιενία είναι ή άστασι του μίσους; Β. Ο ο γ κ ω

Μερικοί θεωρούν την άλαστονεία ως μεγαλοφυΐνη, την άπανθρωπία ως σταθερότητα και τόν δόλο ως ένθρηνα. Π α σ κ α λ

Η σιγή είναι μία ανιστηρώδης δύναμις, πού μεροστία της άποσποχωρών και δειλιάζουν κι' οι πιο τολμηροί άνθρωποι του κόσμου.

Ζ ά ν Γ ο υ μ π ι έ ρ

